

אילי אבידן-אזור הסוטים עוברים ושירים נוספים

שיר ערש

לִילָה טוֹב, מְסַךְ הַפְּלִזְמָה,
עַת לְלִטְף שְׁלֵט.
לִילָה טוֹב, יְלֵדָה מְדַחַת,
תָּם כּוֹכֵב נוֹלֵד.
תִּמּוּ חֲדָשׁוֹת, הַפְּעַם
שְׁקֵט וְשִׁלֹּה,
"עֲזָה מִתְּפָרֶקֶת", שֶׁחַ
קָרְיָן בְּתֵאֵוָה.

לִילָה טוֹב, מְסַךְ הַפְּלִזְמָה,
עַת לְרִכֵּס בְּפִתּוֹר.
לִילָה טוֹב, כּוֹכֶבֶת פּוֹרְנוּ,
לִילָה טוֹב לְגַמֵּר.
מְהֵרֵי, קַמּוֹר בְּלוֹנְדִינֵי,
בוֹטוֹקֵס מְשֻׁמֵּשׁ,
הַמְּסָךְ, אִם לֹא תִקְדִימִי,
יִתְנַמְנַם, מִתָּשׁ.

לִילָה טוֹב, מְסַךְ הַפְּלִזְמָה,
עַת לְנִטֵּשׁ חָלוּם.
לִילָה טוֹב, בְּרִסָּה נִפְתַּחַת,
לִילָה טוֹב, הָרוּם.
דֵּי לְמַכְרֹזֵי הַפְּתַע –
מְגָה דִיל אֲדִיר,
יוֹם קְנִיּוֹת חֲדָשׁ בְּפִתַח,
יוֹם חֲדָשׁ מְאִיר.

סונט לאחת (בעקבות רונסאר)¹

כְּשִׁישִׁישָׁה תְּהִי, מוֹל הַמַּחֲשָׁב בַּחֶשֶׁךְ,
תִּשְׁטַף אוֹתָךְ עֲרָגָה, וּבֵין הַתִּיקוּת
בְּהֵן צְפוּנוֹת שִׁיחוֹת הַטְּקֶסֶט הַעֲתִיקוֹת,
תֵּאמְרִי, "אֵיךְ סִקְסִי 6 הִיָּה עוֹשָׂה לִי אֶשֶׁר."

יְעוֹר אֲזוּ בְּעֵלֶךְ מִבֵּין קוֹרֵי תִרְדְּמַת
לְשִׁמְעַ "סִקְסִי 6", וַיִּמְהַר לְזַעֵם.
וְאֵף שֶׁלֹּא קִטְפַתְּ, כְּמוֹהוּ, אֶת הַיּוֹם,
בֵּיתְךָ יִדְעוּעַז בְּמַרְיָבָה רוֹעֵמַת.

גּוֹפִי הַחַי יִכְלֶה, יוֹתִיר צֶל וַיִּרְטוּאֲלִי
בְּמַרְחָבִים בְּדוּיִים, עַל כֵּס מְלָכוֹת וַיִּרְלִי.
וְאֵת תְּהִי קִמוּטָהּ, בְּתֵלֶם מִיִּשְׁרָת,

כְּרוּכָה בְּגוֹף בּוֹרֵד בְּכֵלֵא רְצִיוֹנְלִי.
אֵךְ אִם תִּרְצִי לְמַרְד בְּכִרַח טְקִסְטוּאֲלִי,
שְׁמַעֵי לִי וַחַי הַיּוֹם וְלֹא בְּסֶרֶט.

הסוטים עוברים

אֲנַחְנוּ עוֹלִים לְמִינְרוֹהַ בִּיחַד
כְּזוּג אוֹהֲבִים אֲגָבִי.
זֶה כְּכֹר מִיָּן. בַּחֵם עוֹד זוֹלֵג זְכָר פַּחַד
וַרְעֵד חוֹלֵף בָּהּ וּבִי.

אוֹתָם נְעָרֵי הַמַּכְלֵת שְׁאֹז
אֲחָזוּ מִבְּטָם כְּמַחְבֵּט,

¹ לשני תרגומים שונים של הסונטה של רונסאר, שבעקבותיה נכתב שיר זה, ראו "הו!" 1 (מצרפתית: יהושע קנז) ו"הו!" 2 (מצרפתית: דורי מנור).

כפרקי אצבעות נקפצות במרמז,
כנורה הנדלקת-נכבית,

מסיטים עיניהם משדיה מיד
אל חרות אישוני הזקורים.
לא צריך לדבר. לאחז יד ביד.
שתיקתנו — תמים ואורים.

לא צריך לדבר בשורה הרחבה,
ספסלים מתפקעים בשתיקה —
גופותינו כעת רוחשים אהבה,
עטיפות של דברי מתיקה.

ובתי הקפה הקטנים מחיכים,
ומחזרים אחרינו פתחים,
וידים סופקים, וכפות מחככים,
והכל מזדווגים ונחים.

החשה נמש ונקרש תחת צעד
אורנו הגס, הבהיר,
ובאלנבי פיקוס רגוש עד כדי רעד
מניע זרועות ומכביר

מלותיו הטובות על דרכנו, שולח
ברכות מעמקי שרשיו,
ומסיט כפותיו כוילון ופותח —
לתת בעינינו כוכב.

אך בפתח הבר מתקצף הגלאי,
והדלת נושאת את פניה:
"את הבת האובדת ששבה, אולי,
צערך כה רהוט ומשכנע,

אולם זה שכורך את זרועו סביב ערפך
שאבר מביתו לעולם,
לא יוכל עוד לשוב, כי עורו התהפך,
מתארו כבר שכח את עלן

של נשים שאהב, אחיות שנמש
מאחור, בקרבות נושנים,
הוא שכח את שצפו הנשי, המתש,
שהיה מסתער ניס-לא-נים

על הבר, על רבוע הפיקאפ הטוב,
שחבש את שדשה העיר,
שהניח עינים בשליש הרטב,
והעיר, והרנין, והסעיר."

אנחנו אלמים. אין תשובה. אין תרוץ.
רק שתיקה בין שכבות הבגדים.
היא שותקת את זוב מחשופה הפרוץ
ואני את כסות הגלדים.

נתפלל ואולי נדרס כשנחזור,
ויפיעו כתוב ותמונה
בעתון של מחר, בקטן, מאחור:
"נהרגו קוקסינל וזונה".